

Streda po 7. velkonočnej nedeli

Rozjímania na stredu po 7.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy sú: usilovať
sa o jednotu kresťanov
prostredníctvom modlitby;
bázeň pred Bohom je darom
pre deti; mať odpor k hriechu a
otvoriť sa svätosti.

JEŽIŠ NA KONCI svojej veľkňazskej
modlitby prosí Otca o jednotu svojich
učeníkov: „Svätý Otče, zachovaj ich
vo svojom mene, ktoré si ty dal mne,
aby boli jedno ako my“ (Jn 17, 11). Je
to úmysel, ktorý pretrval stáročia:
aby všetci kresťania tvorili jednotu.

„Jednota je predovšetkým dar, milosť, za ktorú sa treba modliť. Každý z nás ju potrebuje. V skutočnosti si uvedomujeme, že nie sme schopní udržať jednotu ani sami v sebe. Aj apoštol Pavol v sebe pociťoval bolestný konflikt: túžiť po dobre a byť naklonený zlu (porov. Rim 7, 19). Pochopil teda, že koreň toľkých rozdelení okolo nás – medzi jednotlivcami, v rodine, v spoločnosti, medzi národmi a tiež medzi veriacimi – je v nás. Druhý vatikánsky koncil potvrdzuje, že *nerovnováha, ktorá unavuje moderný svet, súvisí s tou inou základnou nerovnováhou, ktorá má korene v ľudskom srdci. Mnohé prvky sú vo vojne v samotnom človeku (...). Preto v sebe pociťuje rozdelenie, ktoré spôsobuje toľko a takých vážnych nezhôd v spoločnosti*(*Gaudium et spes*, bod 10). Riešením rozdelenia teda nie je postaviť sa proti niekomu, pretože nezhody vytvárajú ďalšie nezhody. Pravý liek sa začína

prosbou Boha o pokoj, zmierenie a jednotu“[1].

„Práve preto, že hľadanie plnej jednoty si vyžaduje konfrontáciu viery medzi kresťanmi, ktorí sa odvolávajú na jedného Pána, je modlitba prameňom osvietenia o pravde, ktorá musí byť prijatá ako celok. Okrem toho sa modlitbou rozširuje hľadanie jednoty na každého pokrsteného, veď nie je obmedzená iba na okruh špecialistov. Nezávisle od svojej úlohy v cirkvi a svojho kultúrneho vzdelania môže k tomu každý aktívne prispieť v tajuplnej hlbokej dimenzii“[2].

JEŽIŠOVA VELKOLEPÁ MODLITBA k Otcovi počas posledných chvíľ pred umučením pokračuje: „Posväť ich pravdou; tvoje slovo je pravda. Ako si

ty mňa poslal na svet, aj ja som ich poslal do sveta“ (Jn 17, 17-18).

Povzbudzuje nás a zároveň naplňa zodpovednosťou, že Ježiš žiadal svätosť svojich učeníkov a že ju kladie za základ poslania, ktoré im zveruje. A nezastavil sa pri tom: po zmŕtvychvstaní im poslal Ducha Svätého, aby ich naplnil svojimi darmi a ovocím. Svätý Pavol vysvetľuje Galaťanom, že „pretože ste synovia, Boh poslal do našich sŕdc Ducha svojho Syna, ktorý volá: *Abba, Otče!* A tak už nie ste otrokmi, ale synmi“ (Gal 4, 6-7). Sme Božími deťmi, povolanými byť svätými. V tomto kontexte Božieho synovstva chápeme dôležitosť „bázne pred Bohom“, daru Ducha Svätého ohlasovaného v žalmoch: „Bázeň pred Pánom je čistá a večná“ (Ž 19, 10), „počiatok múdrosti“ (Ž 111, 10). Svätý Josemaría napísal, že bázeň pred Bohom "je úcta syna k svojmu Otcovi, nikdy nie otrocká bázeň,

pretože tvoj Otec-Boh nie je tyran“[3].

Bázeň pred Bohom ako dôverné odovzdanie sa доброте Otca bohatého na milosrdenstvo prináša do nášho duchovného zápasu nové perspektívy. „Pripomína nám, akí sme malí pred Bohom a jeho láskou a že naše dobro spočíva v tom, že sa pokorne, s úctou a dôverou zveríme do jeho rúk (...). Preberá v nás podobu poslušnosti, uznania a chvály a naplňa naše srdcia nádejou. Často totiž nedokážeme pochopiť Boží plán a uvedomujeme si, že nie sme schopní zabezpečiť si šťastie a večný život. Avšak práve v skúsenosti našej obmedzenosti a chudoby nás Duch potešuje a dáva nám pochopiť, že jediné, čo je dôležité, je nechať sa viesť Ježišom do náručia jeho Otca“[4]. Bázeň pred Bohom nám umožňuje uvedomiť si hranice, ktoré máme ako stvorenia, že existuje niečo veľké, čo nám môže uniknúť.

Svätá bázeň pred Bohom nám dáva istú nespokojnosť, ktorá nás vedie k tomu, aby sme boli pozorní voči tomu Bohu, ktorý neustále prechádza popri nás.

„PRE NICH sa ja sám posväcujem, aby boli aj oni posvätení v pravde“ (Jn 17, 19). Svätý Josemaría, nasledujúc Ježišov príklad, povedal: „Musíme byť svätí, aby sme posväcovali“^[5]. S týmto vedomím prvenstva milosti môžeme prosiť Ducha Svätého, aby nás naplnil bázňou pred Bohom, aby sme boli pokornejší a poslušnejší jeho vnuknutiam: „Duch Svätý otvára srdcia darom bázne pred Bohom. Otvára srdcia, aby k nám mohlo prísť odpustenie, milosrdenstvo, láskavosť, pohladenie Otca, pretože sme nekonečne milované deti. Keď sme naplnení bázňou pred Bohom, sme

predurčení nasledovať Pána s pokorou a poslušnosťou“[6].

Sme Božími deťmi s poslaním zmierovať svet s Bohom, priviesť ho k plnému šťastiu. Božia bázeň nevedie k apatii: „Je to dar, ktorý z nás robí presvedčených, nadšených kresťanov, ktorí nezostávajú podriadení Pánovi zo strachu, ale sú pohnutí a podmanení jeho láskou“[7]. Ďalším dôsledkom bázne pred Bohom v duši je odmietanie všetkého, čo by mohlo milovaného Otca uraziť: „Nezabúdaj, syn môj, že pre teba je na zemi len jediné zlo, ktorého sa musíš obávať a s Božou pomocou sa ho vyvarovať: hriech“[8].

Môžeme sa obrátiť na Pannu Máriu, plnú milosti, aby nám od Boha získala „dar bázne, ktorá nám tým, že nám dáva odpor voči každému hriechu, môže vtlačiť do našich srdc

ducha adorácie a hlbokej a úprimnej pokory“[9].

[1] František, *Audiencia*, 20-I-2021.

[2] Svätý Ján Pavol II, *Ut unum sint*, bod 70.

[3] Svätá Josemaría, *Cesta*, bod 435.

[4] František, *Audiencia*, 11-VI-2014.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelia*, bod 9.

[6] František, *Audiencia*, 11-VI-2014.

[7] *Ibid.*

[8] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 386.

[9] Svätý Josemaría, *Zasvätenie k Duchu Svätému*.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/
streda-po-7-velkonocnej-nedeli/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/meditation/streda-po-7-velkonocnej-nedeli/)
(08.08.2025)